

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi A. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 3 grudnia 2015 r., wydanego
w sprawie z wniosku J.G. i S. G.
przy uczestnictwie A. B. i S. sp. z o.o.

o zezwolenie na dokonanie czynności przekraczającej zakres
zwykłego zarządu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2016 r.

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. zasądza od A. B. na rzecz J. G. i S. G. kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w N., po rozpoznaniu, na skutek apelacji wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 16 czerwca 2015 r., sprawy z wniosku J. G. i S. G. przy uczestnictwie spółki „S.” sp. z o.o. w N. i A. B. o zezwolenie na dokonanie czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu rzeczą wspólną, postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 r. zmienił zaskarżone postanowienie i zezwolił J.G. i S. G. na zabudowę wnęki w północno-wschodniej części budynku położonego przy ul. D. 9 w N. przeszkloną ścianką aluminiową - zgodnie z projektem budowlanym sporządzonym przez architekta A.G. w sierpniu 2013 r. i orzekł, że uczestnicy postępowania ponoszą koszty związane ze swym udziałem w sprawie.

W dniu 29 lutego 2016 r. uczestnik A. B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 3 grudnia 2015 r., w której zarzucił, że postanowienie to jest niezgodne z art. 199 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wynika z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (w postępowaniu nieprocesowym: postanowienia orzekającego co do istoty sprawy) przysługuje tylko wtedy, gdy przez wydanie zaskarżonego orzeczenia stronie została wyrządzona szkoda. Ma to być szkoda wyrządzona „przez wydanie” zaskarżonego wyroku (w postępowaniu nieprocesowym: postanowienia orzekającego co do istoty sprawy), co oznacza, że między wydaniem tego wyroku a szkodą musi zachodzić normalny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. oraz że szkoda musi być - w stosunku do tego wyroku - poniesiona później.

Ze względu na to, że istnienie szkody jest przesłanką dopuszczalności skargi, do jej wymagań konstrukcyjnych - zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. - należy m.in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Jak już wyjaśniał Sąd Najwyższy, spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnieniu tego

oświadczenia, co nastąpi wtedy, gdy twierdzenie zostanie uzasadnione na tyle, że będzie można uznać je za prawdziwe (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ., z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110, z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 22/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 111 i z dnia 16 października 2012 r., IV CNP 46/12, nie publ.).

Skarżący przytoczył, że zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy zalegalizował wykonaną przez wnioskodawców zabudowę, w związku z czym została mu wyrządzona szkoda w postaci utrudnionego dostępu do lokalu i obniżenia jego standardu, co z kolei ma bezpośredni wpływ na wysokość czynszu i obniżenie zainteresowania lokatorów jego lokalem. Poza tym powołał się na pismo procesowe z dnia 18 marca 2014 r., które zostało złożone w toku postępowania.

Przytoczone twierdzenia nie czynią zadość wymaganiom art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. z dwóch powodów. Po pierwsze, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia należy do wymagań konstrukcyjnych skargi, które nie mogą być zastąpione odwołaniem się do pisma procesowego złożonego w toku postępowania poprzedzającego wydanie orzeczenia. Po drugie, skarżący nie podjął nawet próby uprawdopodobnienia swoich twierdzeń o utrudnieniu mu dostępu do lokalu i obniżeniu jego standardu, które *notabene* pozostają w sprzeczności z ustaleniami Sądu Okręgowego przyjętymi za podstawę zaskarżonego postanowienia.

Konkludując trzeba stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., wobec czego skarga podlega odrzuceniu *a limine*.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę i orzekł o kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 5 pkt 7 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

jw